నిర్ణయం

పూడిపెద్ది శేషుశర్మ
Atlanta, GA

ఉత్తరం పూర్తవగానే గుండెలమీద నుండి పెద్దభారం తీసేసి నట్లనిపించింది. అంత పెద్ద ఉత్తరం నా జీవితంలో ఇదే మొదటిసారి వ్రాయడం. అన్ని వివరాలతో అర్థమయేటట్టు ఉంది. ఫరవాలేదు అనుకొని నిట్టూర్చా. ఇంకోసారి చదివి కవరులో పెడదామని. మళ్లా చదవడం మొదలెట్టా. అది మా వదినకు ఇంగ్లీషులో రాసిన ఉత్తరం/.

''డియర్ వదినా,

ఈ ఉత్తరం వ్రాయాలా. ఎలా మొదలెట్టాలా అనే సందిగ్ధతతో కొన్నాళ్లు గడిపేను. కాని ఇది రాస్తేనే మంచిదని నా మనస్సుకి తోచింది. ఈ నాడు మొట్టమొదటిసారిగా నా వ్యక్తిత్వాన్ని, నా భావాలని, నా ఆదర్శాలని, నా సమస్యలనీ నీ ముందు పెడుతున్నాను. ఇక ముందు నేను ఎదుర్కొనే సమస్యలలో నువ్వు నాకు తోడుగా నిలుస్తావనే ఆశతో నీకు వ్రాస్తున్నాను. నన్ను నువ్వు పూర్తిగా అర్థం చెసుకుంటావని నా నమ్మకం.

నేను మొట్టమొదటిసారిగా అమెరికా వచ్చినప్పుడు నాకు తొమ్మిది సంవత్సరాలు. అక్కకి పన్నెండు. అన్నయ్యకి పధ్నాలుగు. మేమంతా రాజమండ్రిలో పుట్టి అక్కడ పెరిగిన వాళ్లమే. నా చిన్నతనంలో నాన్నగారికి ట్రాన్స్‌ఫర్లవుతూ ఉంటే, మా బామ్మ దగ్గర రాజమండ్రిలో ఉండేవాళ్లం. అమ్మకు మేము దూరంగా ఉండడం సుతరామూ ఇష్టం ఉండేది కాదు. కాని మానాన్నగారు ఛాందసుడు. మేము తెలుగు దేశంలోనే తెలుగు సంస్కృతిలో పెరగాలని ఆయన ఆశయం. కాని ఏ కారణంవల్ల అయితేనేం, మేము అమెరికా వలస వచ్చినప్పుడు, అమ్మ పట్టుబట్టి మామ్ముగుర్ని తనతో సహా అమెరికా తీసుకువచ్చింది. మేము ఈ దేశం వచ్చినపుడు తెలుగు వాళ్లుగాని, ఇండియన్సుగాని అరుదు. నాన్నగారికి మేము అమెరికన్ పిల్లల పద్ధతిలో పెరగడం ఏ మాత్రం నచ్చేది కాదు. స్కూల్ నుండి ఇంటికి రాగానే, అక్కనీ, నన్ను మన తెలుగు పద్ధతి బట్టలు కట్టుకో మనేవారు. అయనకి అక్క ఎప్పుడయినా ''షార్ట్స్'' లో కనిపిస్తే, ''సుమిత్రా, తాడిలా ఆ కాళ్లూ, నువ్వూను ఇంటికి రాగానే బట్టలు మార్చుకో బాగుండదు'' అని దెబ్బలాడేవారు. అక్క చాలా సాత్వికురాలు. ముఖ్యంగా నాయనమ్మ పెంపకంలో పెరిగిందేమో తనవన్ని నాయనమ్మ భావాలే. ఇంట్లో అచ్చు పదహారణాల తెలుగు పిల్లలా ప్రవర్తించేది. అన్నయ్యా అంతే! స్కూల్లో, బయట ఫ్రెండ్స్‌తో ఎలాఉన్నా ఇంట్లో నాన్నగారు చెప్పినట్టు వినేవాడు. అన్నయ్యకి తొమ్మిదవ ఏటనే ఉపనయనం చేసేరు. ప్రతిరోజూ క్రమంతప్పకుండా సంధ్యావందనం చేసేవాడు, అమెరికా వచ్చిన తరువాత కూడా. తెలుగు వంటలు తినడం, తెలుగు పాటలు వినడం, తెలుగు మాట్లాడడం, మాదంతా తెలుగు పద్ధతే. నాన్నగారు మా అందరికీ తెలుగు వ్రాయడం, చదవడం నేర్పేవారు. అందుకే ఆక్కకీ, అన్నకి తెలుగు అంత బాగా వచ్చు. నాకు అంత బాగా రాకపోవటానికి కారణం, నా విషయంలో ఆయన అంత శ్రద్ధ చూపలేక పోయారు. కాని ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే, మేము చాలా కట్టుదిట్టంగా పెరిగాం.

మొదట్లో నాకేమీ అనిపించేది కాదు. కాని, రాను రానూ ఆ పెంపకంలో గట్టిగా ఊపిరి కూడా తీసుకొనే స్వేచ్ఛ నాకు లేదేమో అని అనిపించేది. చిన్న కాలవలో నివసిస్తున్న చేపపిల్లను తీసుకొచ్చి, మహాసముద్రంలో పడేసి , ''కేవలం ఆ కాలవంత పరిధే నీకుంది. ఆ పరిధిలో మాత్రమే నువ్వు ఈదాలి. బయటకు పోకూడదు'' అని ఆ చేపపిల్లకు చెపితే, దాని బ్రతుకు ఎలా తయారవుతుందో, నా పరిస్థితి అలాగే ఉండేది. రెండేళ్లకొకసారి వేసవిసెలవుల్లో మేము రాజమండ్రి వెడుతూ ఉండేవాళ్లం. ఈ దేశంలో స్కూళ్లలో స్వేచ్ఛ అలవాటయ్యి, అక్కడి పిల్లలు, చదువుతో, డిసిప్లిను పేరుతో పడే కష్టాలు చూసి భయంవేసేది. నేను సరిగ్గా ప్రవర్తించకపోతే, తీసుకెళ్లి రాజమండ్రి స్కూల్లో పడేస్తారేమోనని జడుసుకొనేదాన్ని. రాను, రాను నాకనిపించేది: ఇండియాలో పిల్లల్ని ఎందుకు అంత కట్టుదిట్టంలో పెంచుతారనీ? పిల్లల మనోవికాసానికి, ముఖ్యంగా కావలసింది స్వేచ్ఛ. వాళ్లమనసుల్లో భయం లేనప్పుడే, వాళ్లు చక్కగా, తిన్నగా ఆలోచించ గలుగుతారు. అటువంటప్పుడే సమస్యలను సులభంగా పరిష్కరించ గలుగుతారు. చచ్చేంత భయంతో, కంఠతా పెట్టేసి, పరీక్షల్లో కక్కేసి, మంచి మార్కులు తెచ్చుకుంటే అదీ ఒక చదువేనా? పిల్లాడు సరిగ్గా చదవలేదని, వాడిని చావబాదితే, వాడికి చదువు సరిగ్గా అబ్బుతుందా? భయంతో వాడి బుర్ర మొద్దుబారి అసలు పనిచెయ్యదని వాళ్లకెందుకు అర్థం కాదు? నాకందుకే ఇండియాకి వెళ్లి చదువుకోవాలంటే భయం వేసేది.

ఇక్కడ నా స్నేహితులంతా అమెరికన్సే. నా చిన్నతనంలో అప్పుడప్పుడు పార్టీలకి వెళ్లి, నాఫ్రెండ్స్ ఇళ్లల్లో రాత్రుళ్లు పడుక్కొని వచ్చేదాన్నికాని, నేను పెద్దపిల్లనయిన తరువాత ససేమిరా వీల్లేదని నాన్నగారు అభ్యంతరం పెట్టేవారు. నాకు మనస్సులో పార్టీలకి వెళ్లాలని ఉండేది. కాని నాన్నగారిమీద భయంతో నోరుమూసుకొని ఊరుకునేదాన్ని. నేను హైస్కూల్లో జూనియర్‌గా ఉన్నప్పుడు, అక్క కాలేజీలో ఉండేది. అక్కకు పెళ్లి సంబంధాలు చూడడం మొదలెట్టారు అప్పుడు. కాలేజీకి వెళ్లడం, తిరిగి రావడం తప్ప, వేరే వ్యాపకాలేవీ ఉండేవి కావు అక్కకి. ఆరోజుల్లో అమ్మ, మా ఇద్దరితో, అబ్బాయిలతో ఎందుకు తిరగ కూడదో, వాటివల్ల వచ్చే, నష్టాలేమిటో, డేటింగ్ వల్ల ఎటువంటి బాధలున్నాయో చెప్తూ ఉండేది. ''చూడండర్రా, మనం/ అమెరికాలో ఉన్నంత మాత్రాన అమెరికన్స్ అయిపోతామా! మన సంస్కృతి, మన పద్ధతి, మన వేషభాషలు అన్నీ వేరు. మీరు ముగ్గురూ మన పద్ధతిలో పెరుగుతున్నారు. మీకు స్వేచ్ఛ ఇవ్వడం నాకు కష్టంకాదు. కాని ఇంత కట్టు దిట్టంగా పెరుగుతున్న మీరు ఏ ఎర్రగా

బుర్రగా ఉన్న అబ్బాయిల వలలో పడడం చాలా తేలిక. కాని తరువాత ఎదురొచ్చే సమస్యలను మీరు తట్టుకోలేరు. చక్కగా మన విలువలతో మన పద్ధతిలోనే పెరిగిన పిల్లలను చేసుకుంటే మీకే హాయిగా ఉంటుంది. మీకు పెళ్ళిళ్ళు చేసి, మిమ్మల్ని ఇండియా పంపిచేస్తాను అనటంలేదు. ఈ దేశంలో ఉన్నవాళ్లనుగాని, ఇక్కడికి వచ్చి, ఇక్కడే స్థిరపడే ఉద్దేశ్యం ఉన్న వాళ్లను గాని చూసి చేస్తాను. మీరు నా మీద నమ్మకం ఉంచుకొని, నేను చెప్పినట్టు చేస్తారని నా ఆశ'' అని నాన్న గారు కుండబద్దలు కొట్టినట్టు చెప్పారొకసారి. అక్కకి చీమకుట్టి నట్టయినా అనిపించలేదు. నాకు ఎందుకో, ముక్కు మొహం తెలియని వాడిని జీవిత భాగస్వామిగా ఎలా చేసుకోవలో అర్థమయ్యేది కాదు. చూస్తూండగానే, అక్కయ్యకు ఇరవయ్యో ఏట, తన సీనియర్ ఇయర్‌లో పెళ్లి అయిపోయింది ప్రసాద్‌తో. బావ చాలా మంచివాడు. జార్జియా టెక్‌లో ఏరోస్పేస్ ఇంజనీరింగ్‌లో ఎమ్.ఎస్./ చేస్తూ ఉండే వాడు. ఎవరో అతని ప్రొఫెసరు నాన్నగారికి చెప్పితే, నాన్నగారు అతనితో మాట్లాడి, వాళ్ల పెద్దవాళ్లతో సంప్రదించి పెళ్లి కుదిర్చేరు. ప్రసాదు, సుమిత్రక్క రెండుమూడు సార్లు కలిసి మాట్లాడుకున్నారు. ఒకరికొకరు బాగా నచ్చి, పెళ్లికి ఒప్పుకున్నారు. వాళ్ల పెళ్లయి పదేళ్లయింది. కాని వాళ్లిద్దరినీ చూస్తున్నప్పుడల్లా నాకెంతో ఆనందం వేస్తుంది. ఒకరి మనస్సుని ఒకరు అర్థంచేసుకొని, ప్రవర్తించే సున్నిత స్వభావం వాళ్లిద్దిదీ. అక్క పెళ్లికి నేను హైస్కూల్ సీనియర్‌ని. అక్క పెళ్లయిన నెల్లాళ్లకి మా స్కూల్ ప్రామ్. మా ప్రక్కింటి బెత్, నేనూ మంచి స్నేహితులం. బెత్ తన బోయ్‌ఫ్రెండ్ షాన్‌తో ప్రామ్ కెళ్తోంది. బెత్ వాళ్లన్నయ్య మైక్ ఆ ముందు సంవత్సరమే మాస్కూల్‌నుండి గ్రాడ్యుయేట్ అయ్యాడు. మైక్‌తో నేను ప్రామ్‌కి వెళ్లచ్చునని బెత్ సలహా ఇచ్చింది. నేను డేట్ చేయనని, నాకు బోయ్ ఫ్రెండ్స్ లేరని, మా ఫామిలీ చాలా కట్టుదిట్టంగా ఉంటుందని బెత్‌కి తెలుసు. మైక్‌కి నాకూ ఎటువంటి సంబంధమూ లేదు. కాని సరదాగా ఒక్కసారి అందరితో ప్రామ్‌కి వెళ్లచ్చుకదా అని అనిపించింది నాకు. కాని అమ్మ నాన్నగారు ససేమిరా ఒప్పుకోక పోవడంతో ఆగిపోయాను. వెడితే తప్పేముంది అనిపించింది. కాని ఆ ప్రశ్న నాలోనే ఉండిపోయింది. ఆ తరువాత సమ్మర్‌లో మా ఫ్రెండ్సంతా కలిసి ఫ్లోరిడా కెళ్లారు. నేనూ వెడతానని గొడవ చేశాను. కాని లాభం లేకపోయింది. ఏ విధమైన స్వేచ్ఛలేకుండా నన్ను జైల్లో పెట్టిన వాళ్లలా చేస్తున్నారని గట్టిగా చెప్పా కాని లాభంలేక పోయింది. పెద్దయితే నీకే అర్థమవుతుందని సమర్థించుకుంటూ వచ్చేవారు అమ్మా, నాన్న గారూ.

నేను కాలేజీలో జాయినయిన మరుచటి సంవత్సరం అన్నయ్యకూ నీకూ పెళ్లయింది. అన్నయ్య అప్పుడు మెడిసిన్‌లో రెసిడెన్సీ చేస్తున్నాడు. తనకి ఇరవై ఐదు సంవత్సరాలు. నీకు ఇరవై అనుకుంటా. ఇండియావెళ్లి పెళ్లి చూపులలో నిన్ను చూసి, నీతో మాట్లాడి, తిరిగి వచ్చి మా అందరితో నువ్వు నచ్చేవని చెప్పాడు. వెంటనే మీ పెళ్లి విజయవాడలో అయిపోయింది. అన్నయ్యకి నీవంటే ఎంత ఆరాధనో నీ పెళ్లినాడే తెలిసి పోయింది. రాజమండ్రిలో, పెళ్లి రిసెప్షన్‌లో అమ్మ, నాన్నగారూ, అక్క, ప్రసాదు, నువ్వు, అన్నయ్య జంటగా నిలబడితే మిమ్మల్నందరినీ చూసినప్పుడు మొదటిసారిగా నాకు మీలాగే తెలుగు వాణ్ణి చేసుకుంటే బాగుంటుదనిపించింది. నిజమే! నేను ఇంట్లో అనుసరించే పద్ధతులన్నీ తెలుగు పద్ధతులే! నేను కనీసం కోడిగుడ్డయినా తినలేను. సాంబారు, పులిహోర, ఆవకాయ, ఇడ్లీలు, దోశలు నాకిష్టమైన తిళ్లు. బాలమురళీ, ఘంటశాల, ఎస్.పి., సుశీల, లతామంగేష్కర్ నాకిష్టమైన గాయకులు. పాత తెలుగు సినిమాలంటే నాకెంత ఇష్టమో! ఒక్కముక్కలో చెప్పాలంటే నేను పదహారణాల తెలుగు పిల్లను కాను కాని, పధ్నాలుగణాల తెలుగు తనమైనా ఉంది నాలో.

మీ పెళ్లి అయిన దగ్గరనుండి, మనం అందరం, ఏడాది కొకసారో, రెండుసార్లో కలిసినప్పుడల్లా, నాకు ఎంతో ఆనందంగా ఉండేది. నువ్వు నాకన్నా రెండేళ్లే పెద్ద. అయినా నువ్వంటే ఒక రకమైన గౌరవం, ప్రేమ నాకు. నిన్ను చూసి నప్పటినుండి నేను తెలుగమ్మాయిలా ఆలోచించడం మొదలెట్టా. చదువులో పూర్తిగా మునిగిపోవడంతో అబ్బాయిలు, ప్రేమ, పెళ్లి గురించి ఎక్కువ ఆలోచించేదాన్ని కాదు. నాకు చిన్నప్పటినుడి డాక్టరు నవ్వాలన్న కోరిక ఎక్కువ ఉండేది. దాంతో కాలేజీలో నా మనస్సంతా చదువుమీద నే కేంద్రీకరించేదాన్ని. ఎటువంటి ప్రోగ్రాములకి కాని, పార్టీలకిగాని పోయేదాన్ని కాదు. నన్ను ఎవరేమనుకున్నా నాకనవసరం అనిపించేది.

నేను మెడికల్ స్కూల్‌లో జాయినవ్వడం నీకు గుర్తుంది కదూ! డ్యూక్‌లో సీటురాగానే మహదానందంతో గెంతులేశాను. నాన్నగారు పెళ్లిమాటెత్తితే మెడికల్ స్కూల్ పుర్తి చేస్తేగాని పెళ్లి చేసుకోనని చెప్పా. ఏమనుకున్నారో ఏమో వెనక్కి తగ్గారు. డ్యూక్‌లో చేరిన రెండునెలలకి, లైబ్రరీలో ఏదో పేపరు చదువుతుండగా, ఒక కుర్రాడు నా ఎదురుగుండా కూర్చోడం నేను గమనించా. నల్లటి ఉంగరాల జుత్తు, చక్కగా నవ్వుముఖం, ఎంతో ఆకరణీయంగా ఉన్నాడతను. నన్ను చూడగానే చిన్నగా నవ్వాడు. నేనూ నవ్వి ''హాయ్'' అన్నా.

'' నాపేరు జానీ కౌర్, నైస్ టు మీట్ యు'' అన్నాడు ఇంగ్లీషులో.

''ఇ యామ్ సునీత'' అన్నా అతడందించిన చేతిని షేక్ చేస్తూ. తరువాత మౌనంగా పేపరులోకి తలదూర్చా. ఒక అరగంట తరువాత లేచి బయటకు వస్తూంటే నా వెనకాతలే వచ్చేడతడు.

''సునీతా, మీరు ఫ్రెష్మన్ కదా'' అన్నాడు జానీ.

''అవును, మీరు?'' అని అడిగా.

''నేను జూనియర్‌ని. మీరు ఇండియన్స్ కదా? నేనూ ఇండియన్ నే'' అన్నాడు నవ్వుతూ. ఆ అబ్బాయి నూటికి నూరు పాళ్లు తెల్లవాడే. నన్ను ఆట పట్టిస్తున్నాడేమోనని పించింది.

''మీరు నమ్మటం లేదుకదూ. మా యింటి పేరు కౌర్. నేను పంజాబీ వాణ్ణి. మా తాతగారి తండ్రి రెండేళ్ల వయస్సులో కేలిఫోర్నియా వచ్చేరు. ఆయన పూర్తిగా ఇండియన్. ఆయన నేటివ్ ఓరిగాన్ ఇండియన్‌ని పెళ్లి చేసుకున్నారు. వాళ్లకి మాతాతగారు పుట్టారు. మా తాతగారు జార్జియా వచ్చి అక్కడ స్థిరపడి సదర్న్ బాప్టిస్ట్ ని చేసుకున్నారు. వాళ్లకి మా నాన్నగారు పుట్టారు. మా నాన్నగారూ బాప్టిస్ట్‌నే చెసుకున్నారు. మా నాన్నగారూ నేనూ కూడా బాప్టిస్ట్‌గానే పెరిగాం. కాని మా ఫామిలీ నేమ్ మట్టుకు పంజాబ్ నేమ్'' అన్నాడు కొంటెగా నవ్వుతూ.

''మీరు నన్ను ఎగతాళి చేస్తున్నారు, అవునా?'' అన్నా అనుమానంగా.

''ఛ, ఛ. ఎందుకలా చేస్తాను? మా ముత్తాతగారి ఫొటో చూపిస్తానుండండి. ఆయన టర్బన్ పెట్టుకునే వారు. ఇంతకీ మీరెక్కడుంటారు?'' అడిగాడు జానీ కుతూహలంగా.

''నేను, జూడీ, కేరెన్ అనే సోఫొమోర్స్ కలిసి యూనివర్సిటీ ఎపార్ట్‌మెంట్స్‌లో ఉంటాము'' అన్నా. అంతలో నా కారు దగ్గిరకి వచ్చేసేం. ఆ అబ్బాయికి గుడ్‌బై చెప్పేసి కార్లో కూర్చున్నా.

తరవాత చాలాసార్లు జానీతో కలవటం, కబుర్లు చెప్పుకోవటంవల్ల, కొన్నాళ్లకి మా ఇద్దరిమధ్య ఎంతో స్నేహం కుదిరింది. తనకి ఎటువంటి

విశేషాలున్నా నాతో చెప్పేవాడు. నేను కావాలనే కొంత రిజర్వుడ్‌గా ఉండేదాన్ని. కాని అతనితో మాట్లాడుతూంటే ఎంతో హాయిగా ఉండేది. నాకు అతని మీదప్రేమ అని నేను చెప్పను. కాని ఒకరంటే ఇంకొకరికి మంచిగౌరవం; మంచి స్నేహబంధం ఏర్పడింది మా ఇద్దరి మధ్య. అతను సీనియర్ ఇయర్ అయిపోగానే సర్జరీ రెసిడెన్సీ చెయ్యటానికి వా షింగ్టన్ డి.సి. కి వెళ్లిపోయాడు. వెళ్లేముందు నన్నెంతగా మిస్ అవుతాడో, నా అంతటి మంచి స్నేహితురాలిని వదిలి వెళ్లాలంటే తనకి ఎంతో బాధగా ఉందో అని చెప్తూండేవాడు. ఆ రోజు డర్హమ్ వదలి వెళ్లిపోతాడనగా ఉదయం 8:30 కి నా రూమ్‌కి ఫోన్ చేశాడు జానీ.

''హల్లో జానీ, నువ్వా! ఎప్పుడెళ్తున్నావ్'' అన్నా.

''ఇదుగో బయలుదేరుతున్నా. తోవలో ఆగి నిన్ను చూసి వెళ్లిపోతా'' అన్నాడు.

''ఓ.కే.'' అన్నా. మా రూమ్ మేట్స్ అ ముందు రోజే వాళ్ల ఊళ్లకి వెళ్లిపోయారు. నేను పనులు చూసుకొని ఆ మర్నాడు మావూరు వెళ్దామనుకున్నా. ఒక పదిహేను నిముషాలతర్వాత బయట తలుపు చప్పుడయింది. తలుపు తెరచి చూశా.షార్ట్స్, టీ షర్ట్, బేస్‌బాల్ క్యేప్‌తో ఎదురయ్యాడు జానీ.

''హాయ్ నీతా, లోపలికి రానిస్తావా!'' అన్నాడు.

''రా, దానికేం. కోక్ గాని, కాఫీగాని తాగుతావా'' అన్నా.

''లేదు నీతా. నేనెందుకొచ్చానో చెప్పనీ. చూడు నీతా, నాకు నీసంగతి నీ ఫామిలీ సంగతి అంతా బాగా తెలుసు. నువ్వు మీ పద్ధతులని తు.చ. తప్పకుండా పాటిస్తావని తెలుసు. కాని నా అదృష్టాన్ని పరీక్షించుకొని మరీ ఈ ఊరు వదిలి వెడదామని ఇక్కడికి వచ్చా. ఐ లవ్ యూ నీతా. నువ్వు ఊ అంటే ఇదిగో ''ఎంగేజ్‌మెంట్ రింగ్'' అంటూ జేబులోనుండి అందమైన ఓ ఉంగరం తీశాడు నా కళ్లల్లోకి సూటిగా చూస్తూ. గుండెల్లో గుర్రాలు పరిగెడుతున్నట్టు నా గుండె కొట్టుకుంటోంది. ఎందుకో అతడు అలా అడుగుతాడని నేనెన్నడూ ఊహించలేదు. అతడెప్పుడూ తనకు అలాంటి కోరిక ఉన్నట్టే ప్రవర్తించలేదు. ఎప్పుడూ చాలా మర్యాదగా ఉండేవాడు. జానీ అంటే నాకు అపరిమితమైన గౌరవం, అభిమానం. కాని మా అమ్మ నాన్నగారు నన్ను ఎలా పెంచారంటే, నా జీవితంలో నేను పరమతస్థుడిని, తెలుగువాడు కాని వాణ్ణి పెళ్లిచేసుకుంటానని ఊహించలేదు. అందుకే జానీని నేనా దృష్టిలో చూళ్లేదు. అప్పుడైనా అలా ఊహించగల ధైర్యం లేకపోయింది. నాలో. ఏంచెప్పాలో తెలియక సతమతమయిపోయా.

'' జానీ అయామ్ ఫ్లాటర్డ్. కాని నీకు నాసంగతి బాగా తెలుసు. నా పద్ధతుల్లో పెరిగిన వాణ్ణే పెళ్లిచేసుకోగలను. మరోలా అనుకోకు'' అని అతని చేతిని నా చేతుల్లోకి తీసుకొని మెల్లగా నొక్కా.

''ఐ అండర్ స్టాండ్. వెల్ డోంట్ వర్రీ, కీపిన్ టచ్'' అంటూ క్యేప్ తసి, బౌ చేసి, బయటకు వెళ్లాడు జానీ. కళ్లల్లో నీళ్లు సుడులు తిరుగుతూండగా ''బై'' చెప్పి, లోపలికొచ్చి తలుపేసుకున్నా.

జానీ వెళ్లి పోయిన తరువాత ఒక వారం రోజులు మనసు ఏదో వికలంగా అయిపోయింది. ఏదో వెలితిగా, ఏదో పోగొట్టుకున్న దానిలా అనిపించేది. అ అబ్బాయిమీద నాకెందుకింత మమకారం? అని నన్నునేనే మందలించుకునే దాన్ని. కాని జానీ మట్టుకు యధాలాపంగా, ఏమి జరగనట్లు నాతో, ఫోన్‌చేసి, చాలా హార్దీగా మాట్లాడుతూ ఉండేవాడు. మా స్నేహం మాత్రం మామూలుగా కొనసాగింది. జానీతో మాట్లాడుతూంటే ఇక్కడపెరిగిన వాళ్లు ఎంత డిటాచ్డ్ (నిర్వికారం)గా ఉంటారబ్బా అని ఆశ్చర్యపోయేదాన్ని. మరి నేను ఇక్కడ పెరిగిన దాన్ని. కాని నేనెందుకింత ఇమోషనల్‌గా అయిపోయానా అని అనిపించేది అప్పుడప్పుడు.

ఇలా జరిగిన ఏడాదికి, నేను మెడికల్ స్కూలు ఆఖరి సంవత్సరంలో ఉండగా, అమ్మా, నాన్నగారు బలవంతంచేయడం వల్ల పెళ్లికి ఒప్పుకున్నాను. హార్వర్డ్ బిజినెస్ స్కూల్లో ఎం.బి.ఏ. చేస్తున్న తెలుగు కుర్రాడున్నాడనీ, అతడు మంచి స్ఫురద్రూపి, చాకులాంటి చురుకైన కుర్రవాడని నాన్నగారికి ఎవరో చెప్పారు. అంతే నాన్నగారు ఆ అబ్బాయిని ఇంటికి రప్పించి, మా ఇద్దరికి పరిచయంచేశారు. భాస్కర్‌కి, నాకు పరిచయం ఎలా అయిందో నీకు తెలిసిందే. భాస్కర్‌మాయింట్లో రెండురోజులున్నాడు. అ అబ్బాయి చురుకు దనాన్ని, గలగలా మాట్లాడే స్వభావాన్ని, తణుక్కోకుండా జోకులువేసే విధానాన్ని చూసి చాలా ఆనందించేను నేను. ఆ అబ్బాయి వెయ్యిమందిలో ఉన్నా కొట్టొచ్చినట్లు కనబడతాడు. ఏవిషయంలోనైనా అనర్గళంగా మాట్లాడేవాడు. ముఖ్యంగా పిల్లలతో చక్కగా ఆడుకునేవాడు. సుమిత్రక్క పిల్లలున్నప్పుడు వాళ్లతో కలిసిపోయి, తనూ చిన్నపిల్లాడిలా ప్రవర్తించేవాడు. అతన్ని అలా చూస్తూంటే ఎంతో హాయిగా అనిపించేది నాకు. అయినా, కొన్నాళ్లు అతనితో బాగా పరిచయం అయింతరవాత, మేమిద్దరం ఒకరంటే ఇంకొకరు ఇష్టపడితేనే చేసుకుంటానని చెప్పా. మా సంబంధం భాస్కర్ వాళ్ల కుటుంబానికి కూడా నచ్చింది. నీకు అదంతా తెలిసిందే. మొత్తంమీద ఆరునెలల తర్వాత నేను పెళ్లికి ఒప్పుకున్నాను. మా పెళ్లి అయిపోయింది. మొదట్లో నేను సరైన నిర్ణయం తీసుకున్నానిపించింది. చాలామట్టుకు భాస్కర్ అభిరుచులు నా అభిరుచులు ఒక్కటే. నా పెళ్లిళకి నా మెడిసిన్ పూర్తి అవవచ్చింది. అప్పుడే నేను రెసిడెన్సీ పొజిషన్స్‌కి అప్లయి చేస్తున్నా. ఫిలడెల్ఫియాలో భాస్కర్ కి ఉద్యోగం రాగానే, అక్కడే నేను అప్లయి చేయడం, టెంపుల్ యూనివర్సిటీలో పీడియాట్రిక్స్‌లో రెసిడెన్సీ రావడం జరిగాయి. నేను భాస్కర్ కలిసి ఉండవచ్చునని అంతా సంతోషించారు. నా పెళ్లికి నా ఫ్రెండ్స్ అందరూ వచ్చారు. జూడీ, కేరెన్, జానీ కూడా వచ్చేరు. నీకు గుర్తుందోలేదో. జానీ ఒక మంచి కోరల్ పెండెంట్ ఉన్న చైన్ తీసుకొచ్చి, నాకు ప్రెజంట్ చేశాడు. వెళ్లిపోతూ, ఆ చిన్న పేకెట్‌ని, కార్డ్‌ని నా చేతిలో ఉంచి, నా చేతిని సున్నితంగా నొక్కి, భాస్కర్‌కి గ్రీటింగ్స్ చెప్పి వెళ్లేడు. మొట్టమొదటి సారిగా ఆ కళ్లల్లో ఏదో వెలితి కనిపించింది నాకు. మా పెళ్లయిన మర్నాడు మా కొచ్చిన ప్రెజంట్స్ ఓపెన్ చేస్తూఉంటే, జానీ యిచ్చిన పేకెట్, కార్డు, తీశాడు భాస్కర్!

''డియర్ నీతా, ఐ మిస్ యూ. ఆల్ ది బెస్ట్: విత్ లవ్: జానీ'' అని ఉంది.

''నీ ఎక్స్ బోయ్ ఫ్రెండా!'' అని అడిగేడు భాస్కర్. నాకు ఎవరో చురక పెట్టినట్లయింది.

''ఒట్టి ఫ్రెండే! బోయ్ ఫ్రెండ్ కాదు'' అన్నా గట్టిగా. కొన్నాళ్లు గడచేయి. ఒకరోజు, ముందురోజు కాల్‌చేసి, బాగ అలిసిపోయి, నా బెడ్‌మీద పడుక్కున్నా. నిద్రపడుతూంటే నాప్రక్కన భాస్కర్ కూర్చున్నట్లనిపించి లేచి కూర్చున్నా.

''నిన్నరాత్రి ఎక్కడ పడుక్కున్నావ్'' తీక్షణంగా చూస్తూ అడిగేడు భాస్కర్.

''నిన్న కాల్ కదా, హాస్పిటల్లోనే ఉన్నా'' అన్నా.

''రాత్రంతా పనేనా! తెల్లవారు ఝామున నాలుగు గంటలకి నీరూమ్‌కి ఫోన్ చేశా. నువ్వులేవు'' భాస్కర్ కళ్లల్లో కోపం భయంకర్లించింది నాలో.

''మూడు గంటలకి నియొనేటాలజీ ట్రాన్స్‌పోర్ట్ వచ్చి బిజీగా ఉన్నా'' అన్నా నేను.

''నిన్న రాత్రి పదకొండు గంటలకు ఎవరు ఫోన్‌చేశారో తెలుసా? నీ మాజీ బోయ్ ఫ్రెండ్ ఆ జానీ గాడు. నువ్వుకాల్‌లో ఉన్నావా అని అడిగేడు. అవునన్నా. అయితే అక్కడికే చేస్తానన్నాడు. రాత్రిగాని వాడితో గడిపావా ఏం?'' అని అడిగాడు భాస్కర్ అనుమానంతో దహించుకు పోతున్న వాడిలా.

''భాస్కర్, నువు ఏం మట్లాడుతున్నావో నీకు తెలుసా? ఇది దారుణం అన్యాయం. జానీకి, నాకూ ఎలాంటి సంబంధమూ లేదు. మాది కేవలం ప్లటోనిక్ రిలేషన్‌షిప్. నేను మనపెళ్ళికి ముందు ఎవ్వరినీ డేట్ చేయలేదు'' అన్నాకోపంగా.

''నేనలాగే అనుకున్నాముందు. కాని ఆ జానీగాడి వైఖరి, వాడి మాటలూ వింటూంటే ఆ నమ్మకం ఎప్పుడో హరించుకు పోయింది. ఇంక నాకు చెప్పకు నీతి కథలు. పెళ్లికి నీకు పాతిక సంవత్సరాలు. పద్దెనిమదేళ్లకే పదిమందితో పడుక్కునే ఈ సంఘంలో పెరిగావు. నువ్వెవడితోనూ పాతిక సంవత్సరాల వరకు తిరగలేదంటే నేను నమ్మాలా'' వెటకారంగా అన్నాడు భాస్కర్.

''నీకు పిచ్చెక్కింది. నువ్వలా మాట్లాడుతూ ఉంటే నేనిక్కడ ఒక్కక్షణం ఉండేది లేదు. '' అంటూ మంచం దిగా.

''ఫో! నాకేం'' అంటూ నన్ను బయటికి తోసేసి తలుపు గడియ పెట్టుకున్నాడు భాస్కర్. నేనెళ్లి ప్రక్కగదిలో పడుక్కున్నా. సడన్‌గా ఎప్పుడూలేని నిరాశ, నిస్పృహ నన్ను ఆవహించేయి. నాబ్రతుకు నేను ఊహించినట్టు, నేను ఆశించినట్టు నడిచేటట్టు లేదు. నా జాగ్రత్తలో నేనుండాలి. అనుమానం అనే ఊబిలోంచి బయట పడాలి. బాగా అలసిపోయి ఉన్నానేమో అలాగే ఆలోచిస్తూనే నిద్రలోకి జారుకున్నా.

మర్నాడు సాయంత్రం అంతా మామూలుగా అయిపోయింది. కొద్దిగా ముభావం ఉన్నా, భాస్కర్ శాంతంగా మామూలుగానే ఉన్నాడు. అమ్మయ్య! అనుకున్నా.. అయినా ఏదో అసంతృప్తి ఎక్కడో నన్ను బాధిస్తూనే ఉంది. రాత్రి తొమ్మిదయింది. కిచెన్‌లో గిన్నెలు కడుగుతున్నా. ఉన్నట్టుండి భాస్కర్ గట్టిగా అరవడం మొదలెట్టాడు. అంతకు ముందే ఎవరో ఫ్రెండుతో ఫోన్‌లో మాట్లాడుతున్నాడు. సడన్‌గా ఏమయిందబ్బా అనుకున్నా.

''సునీతా ఆరోగ్ ఫోన్‌మీదున్నాడు. వాణ్ణి ఇంకెప్పుడూ నీకు ఫోన్ చెయవద్దని చెప్పు'', భాస్కర్ కోపంతో కంపించుకు పోతున్నాడు. నేను మెల్లిగా కిచెన్‌లో ఫోనెత్తా.

''హాయ్ నీతా జానీని. నేనెందుకు ఫోన్ చేస్తున్నానో తెలుసా? నీ రూమ్ మేట్ జూడీ మా హస్పిటల్లో ఓ.బి.జిన్‌లో సెకండియర్లో చేరింది. నీ గురించి అడిగింది. నీ ఫోన్ నంబర్ ఇచ్చా.'' హపీగా చెప్పుకు పోతున్నాడు జానీ. కిచెన్ గుమ్మంలో కళ్లల్లో నిప్పులు కురుస్తూ నించున్నాడు భాస్కర్.

''జానీ! నేను బిజీగా ఉన్నా. నీతో ఇప్పుడు మాట్లాడలేను. గుడ్‌నైట్ '' అని ఫోన్ పెట్టేశా.

''యూ రాస్కెల్! పెళ్లయినా ఆ మంతనాలేమిటే? వాడితో మాట్లాడవద్దని చపితే నీ కు అర్థం కాదూ'' అరుస్తున్నాడు భాస్కర్.

''ఏయ్ భాస్కర్, నాది కాదు తప్పు నీది. అనుమానంతో మండ పోతున్నది నువ్వు. చెప్పితే నీకు అర్థంకావటంలేదు. ఆ కుర్రాడు కేవలం స్నేహితుడు మాత్రమే. మరే సంబంధం లేదు మాకు. నువ్వు ఉందంటే నేను ఒప్పుకునేది లేదు'' ఖండితంగా చెప్పా. అంతే చెంప ఛెళ్లు మంది. కోపంతో నన్నో మూలకి తోసేసి జోళ్లు వేసుకొని బయటకు పోయాడు భాస్కర్.

దాంతో నా అహం దెబ్బతింది. నాకు గుర్తున్నంతకాలం నన్నెవరూ కొట్టలేదు. తప్పులేకుండా నన్నంటే నేను పడను. అలాంటిది దెబ్బలు ఎందుకు తినాలి? చెప్పలేని దుఃఖం వచ్చింది. ఓ అరగంటసేపు ఏడుస్తూకూర్చున్నా. నా సంసారం ఇక సాఫీగా సాగేటట్లు లేదు. ఏంచెయ్యాలి? అని ఆలోచించా. అద్దంలో చూసుకుంటే నాబుగ్గ ఎర్రగా వాచిపోయింది. మంచి మనసు అనుక్కున్న అతనిలో ఇంతకోపం, అసూయా ఉన్నాయా! ఎంతమోసపోయాను? ఇలాటి మనిషితో నేనెన్నాళ్లు కాపురం చేయకలను! ఏదైతే అయింది. నేనింకొకరి కోసం జీవించలేను. నా బ్రతుకుని నేనే సరిదిద్దుకోవాలి. ఈ దేశంలో స్వతంత్ర్యంగా బతికా నేను. మంచి చదువు, నాకాళ్లమీద నిలబడగలిగే స్తోమత ఉన్నాయి నాకు. ఇంక ఈ మనిషితో కాపురం చేయలేను. ఇంత చిన్నవిషయానికే అనుమానంతో దహించుకుపోతున్న మనిషి, నేను నావృత్తిలో పైవూళ్లు వెళ్లాల్సి ఉంటుంది. పైమగవాళ్లతో కలిసి పనిచెయ్యాల్సి ఉంటుంది. అలాంటప్పుడు ఎలా సర్దుకుంటాడు? ఇప్పుడే ఇలా ఉంటే పిల్లలు పుట్టినతరువాత ఎలా ఉంటుంది నా పరిస్థితి? అహఁ నాకీ మనిషితో జీవితం సాగదు. నా దారి నేను చూసుకోవాలి అని ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాను. వెంటనే నా బట్టలన్నీ సర్దుకుని, నా కొలీగ్ లిండా అనే అమ్మాయి ఎపార్ట్‌మెంట్‌కి వెళ్లిపోయా.

నా పాతరూమేట్‌జూడీ వాళ్లనాన్నగారు లాయర్. డివోర్స్, ఎనల్‌మెంట్ విషయాల్లో బాగా అనుభవం. మర్నాడు ఉదయాన్నే వాషింగ్టన్ డి.సి.లో జూడీకి ఫోన్‌చేసి నా విషయం అంతా చెప్పా. జూడీ ఆశ్చర్యపోయింది. వాళ్లనాన్నగారితో మాట్లాడమనీ, ఆయన తప్పకుండా సహాయం చేస్తారనీ చెప్పింది. జూడీ చెప్పినట్టుగా వాళ్లనాన్నగారి సలహా తీసుకొని ఒక లాయర్ దగ్గరకుపోయి, ఎనల్‌మెంట్ పిటీషన్ ఫైల్‌చేశా. భాస్కర్ నాతో ఫోన్‌మీద మాట్లాడడానికి ప్రయత్నించాడు. నాకూ తనకూ ఏం సంబంధం లేదని చెప్పా. మా లాయర్ ఇంకొన్నాళ్లలో ఎనల్‌మెంట్ అయిపోతుందని చెప్పాడు. ఇదీ నా పరిస్థితి.

ఈ విషయం అమ్మ, నాన్నగార్లతో ఎలా చెప్పాలో తెలియటం లేదు. నేను చేస్తున్న పని సబబయినదని నా అంతరంగం చెప్తోంది. నా అంతరంగానికి వ్యతిరేకంగా పోవటం నాకిష్టంలేదు. నువ్వు నన్ను అర్థం చేసుకొని, అన్నయ్యకి, అక్కకి, మా పేరెంట్స్‌కి నచ్చ చెప్తావని ఆశిస్తున్నా. ప్రస్తుతం నేను లిండా దగ్గర ఉంటున్నా. నా ఫోన్ నంబరూ, ఎడ్రసు, ఇస్తున్నాను. వీలయితే ఫోన్ చేయి.

ప్రేమతో

సీత ''

ఉత్తరం ముగించేసరికి కళ్లనీళ్లు వచ్చాయి. ఏడ్చినా ఏంలాభం? నా భవిష్యత్తు నా చేతుల్లో ఉంది. నేనే సరిదిద్దుకోవాలి అనుకొని ఉత్తరం మెయిల్ బాక్స్‌లో పడేయడానికి క్రిందకెళ్లా.

* * * * *

నేను ఎనల్‌మెంట్ పేపర్లు ఫైల్ చేసి ఒక నెల అవుతోంది. ఆ రోజు ఇంటెన్సివ్ కేర్ యూనిట్‌లో చాలా బిజీగా ఉన్నా. అంతలో ఆపరేటర్ దగ్గర నుండి పేజర్ వచ్చింది. ఫోన్ ఆన్ చేస్తే, అవతల లైన్‌లో జానీ ఉన్నాడు.

''హాయ్ సీతా ఎలా ఉన్నావు?'' అన్నాడు ఆనందంగా.

''జానీ ఐ.సి.యులో బిజీగా ఉన్నా. సాయింత్రం అయిదుగంటలకల్లా నా పని అయిపోతుంది. అప్పుడు ఫోన్ చేస్తావా, హాస్పిటల్ లోనే ఉంటా'' అని చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశా.

సాయింత్రం అయింది.. నా లాకర్‌లో బట్టలు తీసుకొని, మార్చేసుకోని కాఫీ తాగుదామని కాల్‌రూమ్‌లోకి వెళ్లా.

''హాయ్ సీతా'' నవ్వుతూ ఎదురుగా సోఫాలో కనిపించాడు జానీ.

''జానీ, నువ్వు డి.సి.లో ఉండాలి కదా! ఇలా వచ్చావేమిటి?'' అన్నా.

''ఈ వారం నాకు వెకేషన్, ఉదయం నీతో మాట్లాడింతర్వాత కారెక్కి తిన్నగా ఇక్కడికి వచ్చేశా.'' ఆనందంగా చెప్పుకు పోతున్నాడు జానీ.

''ఏమిటి విశేషం?'' అన్నా.

''నేను పెళ్లి చేసుకుంటున్నా. నీకు ఇన్విటేషన్ ఇద్దామని వచ్చా'' అన్నాడు నవ్వుతూ నాకు కవరందిస్తూ.

''వేల్, కంగ్రాచ్యులేషన్స్'' అంటూ కవరు విప్పా. అందులో ఒక క్రీమ్‌కలరు కార్డుమీద అందంగా కేలిగ్రఫీలో రాసి ఉంది. ''సీతా ఐ లవ్ యూ. విల్ యూ మేరీ మీ'' సడన్‌గా నా మెదడు శూన్యంగా అయిపోయింది. కళ్లెత్తి జానీ వైపు చూశా. రెండున్నర సంవత్సరాలక్రితం నాకు చూపించిన ఉంగరం ఉంది అతని చేతిలో.

''ఇదేమిటి ఇది'' అన్నా ఆశ్చర్యంగా.

''సీతా జూడీ అంతా చెప్పింది. వెంటనే నా అదృష్టాన్ని మళ్లీ పరీక్షించుకుందామని వచ్చా. అయామ్ ఏన్ ఎవర్ ఆప్టిమిష్ట్.'' కొంటెగా అన్నాడు జానీ.

''జానీ, నన్ను కొద్దిగా ఆలోచించుకోనీ! ఇప్పుడే నేనేమీ సమాధానం చెప్పలేను'' కళ్లల్లో నీళ్లు తిరిగాయి.

''ఛ సీతా ఏడవకు. నీకు, నాకు రాసి పెట్టి ఉంది. ఫర్ సమ్ రీజన్ ఐ న్యూ ఇట్ ఆల్ ఎలాంగ్. నాకా సంగతి తెలుసు. మనిద్దరికీ చక్కగా కుదురుతుంది. నీకా సంగతి తెలుసు. ఇదిగో ప్లీజ్ ఈ ఉంగరం తీసుకో!'' అంటూ ఉంగరాన్ని నా వేలికి పెట్టబోయాడు జానీ.

''జానీ ప్లీజ్! ఇప్పటినుండే వద్దు'' అన్నా తడుముకుంటూ.

''సీతా నీవు జీవితాంతం ఇలా ఒంటరిగా ఉండిపోతావా! లేదా మరోసారి నీ జీవితంతో గేంబుల్ చేస్తావా! థంకిటోవర్. ఇదిగో ఈ ఉంగరం నీ దగ్గరే ఉంచు. ప్లీజ్ ఫర్ మై సేక్. నీకెప్పుడైనా నచ్చకపోతే, తిరిగి ఇచ్చేయి. నేను కాదనను. ప్లీజ్'' బతిమాలాడు జానీ.

''సరే. ఇది ప్రస్తుతానికి నా పర్సులో ఉంచుతా సరేనా''అన్నా.

''దట్స్ ఎ గుడ్ గర్ల్, చూడు సీతా. డి.సి.జనరల్ లో ఒక ట్రాన్సిషనల్ ఇంటర్న్‌షిప్ ఒకటి ఖాళీ. అప్లికేషన్ పట్టుకొచ్చా. నువ్వు అక్కడికి ట్రాన్స్‌ఫర్ చేసుకో వచ్చు. నీకిష్ట మైతేనే, నేను బలవంతం చేస్తున్నాననుకోకు, నీకిష్టం లేకపోతే ఇప్పుడే చెప్పు. వెళ్లిపోతా. '' అన్నాడు గంభిరంగా. అంతవరకూ ఆనందంగా మాట్లాడుతున్న మనిషల్లా సడన్‌గా సీరియస్‌గా అయిపోయాడు.

''సరే, అలానే. ఆకలేస్తోంది. ఎక్కడైనా భోజనం చేద్దాం పద'' అన్నా నీరసంగా. అప్పుడే ఏమీ ఆలోచించ దలచుకోలేదు.

''డూ ఐ గెట్ హగ్'' అన్నాడు చిలిపిగా జానీ.

''నాట్‌ఎట్'' అని అతని భుజంమీద ఒకటి తట్టి బయటకు దారితీశా. నా వెనకాతలే చిన్నపిల్లాడిలా నన్ను అనుసరించాడు జానీ.

* * * * *